

Část 6:

Vchod a zip.

Moje přání: pravá láska

Posledním krokem na této cestě je otázka našeho povolání a naší odpovědi.

Mladí lidé zjistí, že láska je cesta, která má své etapy, a že nemají spíchat, aby došli do cíle. Důležité je dospět do cíle, aniž bychom přeskočili některé úseky na cestě, a poznat pravou lásku.

Láska, která je osobní, se konkrétně naplní v manželství. Proto období zasnoubení je mostem na cestě lásky k vzájemnému odevzdání se v manželství. Také kněžství a zasvěcený život jsou osobní odpovědí na tuto *první lásku*.

V této části se budeme věnovat tématu LÁSKA. Je to vrcholný okamžik na této cestě. Každý muž a každá žena mají lásku vepsanou ve vlastním srdci, protože tak nás Bůh stvořil. Proto existuje touha po krásné lásce, opravdové lásce, která nám umožní, abychom byli šťastní a vyrábali jako osoby. K tomu může dojít dvojím způsobem: manželskou láskou (pokud jsme povoláni k manželství), nebo láskou v panenství (jestliže jsme povoláni k zasvěcenému životu).

V této části chceme mladým lidem ukázat, jak je důležité naučit se milovat, protože láska není něco, co přijde, co se do nás nainstaluje a způsobí, že jsme šťastní „dokud to trvá“, a potom, „jestli to tak není“... je třeba hledat další lásku. Proces lásky prochází různými fázemi, které je třeba znát. Tyto fáze mají odlišnou míru emocí a pomáhají nám poznat druhého člověka.

V současné společnosti se vyžaduje všechno vyzkoušet velmi intenzivně a hned. Tato intenzita citu nám neumožňuje vidět, že někdy to, co je pro nás vhodné, není to, co cítíme, že existují věci, které vyžadují čas, že je třeba umět čekat a pokračovat ve snoubeneckém vztahu, abychom vstupovali do manželství ve zralém vztahu. Musíme také vědět, že v manželské lásce existuje Bůh, že začíná nová cesta, v níž nejsme sami. Musíme ji budovat den co den a nevzali jsme se proto, že to chceme teď, ale protože jsme se rozhodli chtít to navždy.

1. Cesta lásky

„A teď vám chci ukázat ještě mnohem vzácnější cestu“

(1 Kor 12,31)

- Povolání k lásce. V Božím projektu jsme nebyli stvořeni, abychom byli sami, ale jsme nositeli povolání ke společenství. Původní povolání, ke kterému nás Bůh volá, je pro každého z nás živé a srozumitelné právě ve zkušenosti lásky.
- „Člověk nemůže žít bez lásky. Člověk nebude sám sobě rozumět, jeho život bude postrádat smysl, pokud mu nebude zjevena láska, pokud se neseťká s láskou, nezakusí ji a neosvojí si ji, pokud se na ní nebude živě podílet“ (RH, 10). V naší společnosti je rozhodující pochopit, jakým způsobem může člověk celý svůj život sloučit se svým povoláním k lásce a společenství (srov. FSV, 52).
- Povolání, jehož počátkem i koncem je společenství, zůstane ve stínu očekávání svého úplného zjevení. Smysl povolání k lásce je vidět jen v tajemství původního společenství: „Bůh stvořil člověka ke svému obrazu a ke své podobě. Povolal ho k životu z lásky a povolal ho zároveň k lásce“ (FC, 11).
- Existujeme, abychom milovali. Objevit lásku, která nás předchází. Jedná se o lásku, která je mnohem větší než naše přání, která je mnohem větší než my sami, která nás vede k pochopení, že naučit se milovat znamená především dostat lásku, přijmout ji, cítit ji a přisvojit si ji. Původní láska, která vždy vyžaduje zvláštní božskou iniciativu, nás vede k ostražitosti vůči každému voluntaristickému a emotivnímu pojetí lásky (VAH, 16).
- Žijeme, abychom milovali. Jsme povolání k lásce. Člověk je povolán k lásce a darování sebe ve své tělesně-duchovní jednotě. Ženská a mužská jsou doplňující se dary, proto lidská sexualita je integrální součástí konkrétní schopnosti lásky, kterou Bůh vepsal do muže a do ženy (SU, 10). Každý z nás dostává povolání k lásce s odlišnými odstíny, ale se stejným cílem: být šťastní a dosáhnout v životě plnosti. Láska je cesta, na které postupně rosteme a jsme stále doprovázeni. Všichni se potřebujeme naučit milovat.

- Naučit se milovat. Člověk jako Boží obraz byl stvořen, aby miloval (SU, 8). Smysl lidského života spočívá v lásce, ve vztahu přijetí a oddanosti v souladu s pravdou o člověku. Egoismus je to, co tomuto vztahu brání. Kdo hledá jen vlastní požitek a prospěch, zůstane lhostejný vůči osobním hodnotám. Tělo existuje kvůli lásce. Jen ten, kdo je svým pánem, se může darovat a být darem pro druhé. A navíc, kdo se cvičil ve ctnostech, zachytí s větší citlivostí krásu člověka (FSVMT, str. 101–102).
- Kde se naučíme milovat? Bezpochyby rodina je to nejdůležitější místo. Doma je každý milován takový, jaký je, bezpodmínečně. Svědectví žité lásky rodičů a jejich oddanost je základní školou lásky, života a lidství. Nejsou to ani knihy, ani hodiny teorie, které naučí milovat. Rodiče jsou prvními učiteli svých dětí, protože Otec je svěřil jim. Tak je nám Bůh blízko, osobně se nám věnuje, orientuje nás k cíli prostřednictvím svých poslušů a svěřuje nám vzájemnou péči. Rodina se učí na cestě, kterou nám Ježíš vyznačil – růst a růst v lásce.
- Toto povolání vyžaduje odpověď. Očekává naši reakci a díky ní dáváme svému životu perspektivu a smysl. Bůh k nám promlouvá a vede nás k „principu“, který je v našem srdci: pravda, na kterou jsme reagovali a již se odevzdáváme.
- Milujeme, protože jsme milováni. Povolání souvisí s postupným spojováním všech našich činností v pravdě lásky, obohacené o existenciální a osobní smysl. Díky povolání objevujeme, jaké je naše místo a poslání ve světě. Povolání k lásce hluboce poznamenává příběh nebo průběh našeho života. Hřích spočívá přesně v překroucení tohoto původního povolání k lásce (srov. Mi 6,8).
- Volby lásky. Různé etapy lásky nás učí milovat. Je důležité, abychom nepředjímalí žádnou etapu, nepromrhali žádný okamžik a žili naplno každou etapu, aniž bychom ztratili jakýkoli detail, a abychom tak mohli dojít do cíle celí, plní (FSVMT, str. 106). Na této cestě zrání budeme uskutečňovat volby, které budou zásadní.

- Volba přítele. Dospívající někdy prožívají rozporuplné pocity vzhledem k tomu, že neexistuje absolutní hranice mezi přátelstvím a přitažlivostí. Když adolescent začíná vycházet ze sebe a ze svého narcismu, začíná se opírat o sobě podobné lidi, o ty, kteří jsou jako on. Síla citových pout s lidmi stejného pohlaví (je to období srdečného přátelství), zvědavost, přitažlivost, žerty nebo sexuální hrátky mohou v nich vyvolat pocit obav nebo nejistoty ohledně vlastní sexuální orientace.
- Volba snoubence a snoubenky. Je to další krok, ve kterém musí mladí lidé dozrát, otevřít se tomu nejobtížnějšímu, odlišnému, objevit vzájemnost a heterosexuální vztah. Vstupují do období „platonických lásek“, které se někdy projeví i na studijních výsledcích. Ale ani silná přitažlivost, kterou zažívají, ani síla pocitu, že jsou zamilovaní, samy o sobě nejsou dostačující pro definování plné lidské lásky. Chybí cesta vzájemného poznávání (snoubenectví) a následná volba.
- Rozhodnutí uzavřít manželství. Chtít změnit v realitu vztah úplného odevzdání, které vyžaduje manželská láska. Tato volba znamená objevit dalšího člověka jako jedinečného a neopakovatelného, jako někoho, s nímž budu sdílet život ve věrném, výlučném, konečném a plodném vztahu. Taková láska je v období dospívání považována za vzdálenou, ale mladí lidé ji touží najít. Není to něco, co se plánuje, ale objeví se a přijme (povolání – volání), ale musí nad tím uvažovat a uznat, že to, co žijí v přítomnosti, je již součástí této cesty. Muž a žena, kteří se milují, nemusí vzít Boha do svého vztahu, ale musí objevit, že Bůh v něm již je díky jejich lásce.

2. Jak poznám, že jde o pravou lásku?

„Oznámils mi nyní, oč jsme tě prosili“

(Dan 2,23)

- Pravda lásky není svěřena lidskému soudci. Jakákoliv láska, kterou prožíváme, není pravou láskou. Záleží na počátečním úmyslu lásky, který se liší od mého, musím ji umět přijmout a jen v tomto přijetí vnese do mého života světlo. To neznamena, že počáteční láska je rozhodující a že si Bůh s námi jen tak zahrává. Ne. Říká mi jen to, že pravda lásky pochází shůry, že je to Pravda a chce mi ji sdělit skrze skutek lásky. Proto se láska změní v prostředek k rozlišení pravdy: „jen tak je láska věrohodná“.
- Pravda a láska jsou nerozlučné. „Nepřijímejte nic jako pravdu, pokud chybí láska. A nepřijímejte nic jako lásku, pokud neobsahuje pravdu“ (E. Stein). Jedna bez druhé, jak říká Jan Pavel II., se stávají zhoubnou lží. „Bez pravdy neexistuje ani štěstí, ani trvalá láska. A zároveň vychovávat k pravdě bez lásky obojí vyprazdňuje a končí vždy jejich zkázou (S. Pinckaers).
- Láska je nejhlubší tajemství, které zakouším. Vrací mě k původnímu principu citů a hlubšímu pochopení sebe sama. Existují díky skutku lásky. „Největší láska je to, co se dá, to, co umožňuje bytí, to, co vede k nejvyššímu možnému darování sebe“ (M. Blondel). Proto „láska není jenom cit“ (DCE, 17).
- Kdo nás vede k pravé lásce?
 - Uspořádaná láska k sobě: na prvním místě musíme být pány sebe sama. Jinak se nemůžeme odevzdat druhému člověku. Abychom milovali, je třeba se darovat. Když někoho milujeme, odevzdáváme se a darujeme se jiné osobě.
 - Rodina: je důležité a také nezbytné hledat podporu, porozumění a podporovat dialog s rodiči, prarodiči a sourozenci, vážit si velkorysé oddanosti.

- Opravdové přátelství: vede nás k objevení druhého člověka, k tomu, že si ho vážíme a ceníme takového, jaký je (pro to, co je, ne pro to, co vlastní). Není to kontakt povrchní nebo zlišný. Vede nás k odpovědi ve snaze hledat vždy dobro přítele.
 - Bůh, velký přítel: je zdrojem pravé lásky, která dává schopnost odpouštět a žádat odpuštění od přátel, zamilovat se a milovat.
- Vzájemnost. Touha po lásce je vepsána do každého srdce. Nejenže si přejeme milovat, ale chceme, aby naše láska byla opětována. To navzdory tomu, že tato potřeba lásky, být milováni, často vede k záměně našich citů s „pravou láskou“ a necháme se vtáhnout do vztahů, které nevedou k dobrému cíli.
- Vybrat si to lepší. Vybrat si dobro člověka jako takového překračuje volbu vlastního „blahobytu“. Faktem je, že v činnosti se nevybírám „blahobyt“ jako naplnění vlastních potřeb, způsob, jak realizovat ideál, který si vytvořila představivost, ale dynamické „mít se dobře“ nebo lépe „žít dobře“, které zahrnuje způsob, jak vést vlastní život, aby byl opravdu dobrý.
- Někdy je obtížné rozlišit pocity a můžeme zaměnit přátelství a přitažlivost, romantický pocit se vztahem lásky, vášnivou lásku s plnou, zralou a pravou láskou. Proto ti, kteří začínají tuto cestu, musí ověřit to, co žijí, a objevit pravdu o vlastní „lásce“.
- Láska má různé fáze: vznikne, roste, mění se, dosahuje zralosti a angažovanosti. Tak je láska vždy osobní. Je to cesta, na které existuje „já“ a „ty“ společně. Objevujeme druhého a odpovídáme druhému člověku.
- Objevit, zda naše láska je pravá, znamená být velmi pozorný na své city, na svá přání a ovládat je svou vůlí, svým rozumem a svobodou. Pravá láska mi umožňuje růst, doprovází mě, váží si mě, respektuje, dává mi stabilitu a sebeúctu, dává mi sílu a učí mě. Pomáhá mi lépe se poznat, uznat své nedostatky, odpouštět, obětovat se, vede mě, objevuje mě, činí mě šťastným a naplňuje mě.
- Jak odpovědět na povolání k lásce? Tím, že jdu vstříc milované osobě, abych se jí daroval.

- Láska vyžaduje čas a oddanost/oběť. „Ano, láska je ‚vytržení‘, ale ne ve smyslu jako okamžik opojení, ale vytržení jako cesta, jako stálé vycházení ze svého já uzavřeného do sebe, k jeho vysvobození s darování se“ (DCE, 6). Pokud nejsme milováni a pokud nemilujeme, život je zničený. Darovat vlastní život znamená riziko lásky: důvěřovat druhému, svěřit se do jeho rukou, vystavit se faktu, že to nebude opětováno. Ten, kdo miluje, kdo se odevzdává druhému, je zranitelný. Ten, kdo se vyhýbá dobrodružství darování sebe, ztrácí vlastní život. Ten, kdo ho daruje, stále vítězí, ačkoliv ztrácí život tím, že ho daruje.
- Kdo miluje, chce pro milovaného člověka dobro. „Teď se láska stává péčí o druhého a pro druhého. Už nehledá sebe sama, ponoření do opojení štěstím; naopak hledá dobro milovaného člověka: stane se odříkáním, je připravený k oběti, dokonce ji hledá“ (DCE, 6). Uskutečnit tuto oddanost lidským způsobem vyžaduje zralost svobody, která nám umožní nejen dát věci, ale darovat sebe sama absolutním způsobem. Podstatou této oddanosti je specifická láska, kterou nazýváme láska manželská (srov. CAH XIV, 9. 1. 1980).
- Manželská láska má dvě formy oddanosti. Muž a žena mohou odpovědět na povolání k lásce dvěma způsoby. Tato oddanost jako pravá láska je vždy plodná:
 - V panenství. Také panenství je darování těla s určitým citem: ukazuje, jakým způsobem city a instinkty mohou být začleněny do daru největší lásky (FSV, 58). Kněží, řeholnice, řeholníci a zasvěcené osoby žijí oddanost duše a těla Ježíši Kristu.
 - V manželství (manželská láska). Muž a žena trvale spojení v oddanosti duše a těla, oddanost úplná a navždy.

3. Být zasnoubeni

**„Také my jsme poznali lásku, kterou Bůh má k nám, a věříme v ni“
(1 Jan 4,16)**

- Umět si vybrat osobu. Je to okamžik vzniku a uspořádání lásky, kdy začíná proces vzájemného poznávání a citového dozrávání, které vyžaduje věrohodné ověření, protože jen opravdová láska buduje (FSV, 169). Tady se uskutečňuje první volba na cestě k manželství. Důležité je znát pravdu o zasnoubení a jeho odlišnosti od manželství. Je to přechod od lásky přátelské k lásce manželské, kdy se vytváří období očekávání a naděje.
- Neočekávat během zasnoubení: předmanželský styk. Velký zmatek vzniká z toho, když neumíme čekat, když nerozlišíme „pravé manželské odevzdání se“ od toho, co je „sexuální zkouška“ jako prostředek pro pokračování a udržení citu. Předmanželské vztahy vedou k závadné lásce už od počátku. Je znehodnocena výhradou, pochybností, podezřením. Nepravost tohoto odevzdání, předčasného tělesného bezpodmínečného odevzdání ukazuje samotný život. Šíření tohoto typu vztahů nevedlo k větší stabilitě manželství. Důvod je zřejmý. Nevznikla z pravdy bezpodmínečného odevzdání se. Důsledek je dramatictější: mnozí lidé žijí v manželství s mentalitou pokračovat ve zkoušce a z toho vyplývá, že zůstanou vnějšími pozorovateli v očekávání toho, že uvidí, kam je toto dobrodružství dovede (FSV, 64).
- Umět milovat: čistota během zasnoubení. Ctnost čistoty je neodmyslitelná, aby člověk reagoval na povolání k lásce. Vyzařuje to světlo, které při motivaci nějakého člověka udělat z vlastního života dar lásky, ukazuje také cestu, která vede k plnosti života (VAH, 38).
- Ctnost čistoty spočívá v integraci tělesných a citových náklonností. Jako taková neznamena v žádném případě potlačení instinktu nebo citu kvůli zdrženlivosti nebo nedostatku sexuálních a citových vztahů. Jedná se spíše o uspořádání, vedení a integrování instinktivních a citových projevů v lásce k osobě.

- Čistota jako dar sebe sama. Je to ctnost, která umožňuje ovládnutí vlastního těla, dokud není schopné zcela projevit darování sebe sama. Nikdo nemůže dát to, co nemá: pokud člověk není pánem sebe sama, chybí ovládnutí, které umožňuje darování sebe. Čistota je duchovní energie, která zbavuje lásku sobectví a agresivity (srov. SU, 16). Čistota je radostné přitakání člověka, který umí žít dar sebe sama, zbavený všech sobeckých zotročení (SU, 17).
- Sebeovládání. „Čistota vyžaduje osvojení si sebeovládání, které je pedagogikou pro lidskou svobodu. Alternativa je zřejmá: buď člověk ovládá své vášně a získá pokoj, nebo se nechá jimi zotročit a bude nešťastný“ (Katechismus katolické církve, 2339). To vyžaduje schopnost a postoj sebeovládání, které jsou znakem vnitřní svobody, odpovědnosti vůči sobě samým a vůči ostatním lidem. Zároveň svědčí o svědomí vycházejícím z víry. Sebeovládání vede k tomu, že se jednak vyhýbáme vyzývavým okolnostem a podnětům k hříchu, a dále dokážeme překonat instinktivní impulzy vlastní přirozenosti (SU, 18).
- Postoje, které je třeba během zasnoubení podpořit. Hodnota čekání v období zasnoubení, stejně jako zájem o postoje, které formují zasnoubený pár jako osoby a pomáhají jim začlenit všechny jejich dimenze do tohoto stavu. Vstřebat prvky, které formují sdílení během zasnoubení, uznat ctnost čistoty jako sílu, která chrání lásku před egoismem.

4. Manželská láska

„Proto opustí muž svého otce i matku a přilne ke své ženě a stanou se jedním tělem“ (Gen 2,24)

- Nejlepší model: láska mezi mužem a ženou, „kde tělo a duše jsou nerozlučně spojeny a lidské bytosti se otevírá příslib štěstí, který se zdá být neodolatelný. Všechny ostatní druhy lásky se s ní na první pohled nedají porovnat“ (DCE, 2).
- Manželská láska. Sdílená láska je láska manželů. Je to láska „angažovaná“, originální a odlišná od všech ostatních typů lásek. Její věrohodnost nutně souvisí s respektováním důstojnosti lidského jedince a s významem řeči pohlaví (srov. VAH, 25). Manželskou lásku je třeba chápat jako příslib, a to vzájemný příslib pro zahájení budování společného života (VAH, 28).

- Jaké jsou její charakteristiky? (VAH, 29-33)
 - Láska zcela lidská a totální. Musí zapojit osobnosti manželů – jako manželů – ve všech rovinách: city, vůli, tělo, ducha atd. Musí sloučit tyto různé dimenze s nezbytnou podřízeností a kromě toho trvalým způsobem. Musí směřovat „od osoby k osobě s citem, který se rodí z vůle“ (GS, 49). Manželé „musí sdílet každou věc bez neoprávněných výhrad a sobecké vypočítavosti. Kdo opravdu miluje svého manžela, nemiluje ho jen kvůli tomu, co od něj dostane, ale pro něj samotného, šťastný, že ho může obohatit o dar sebe sama“ (HV, 9).
 - Láska věrná a výlučná. Jestliže je manželská láska totální a definitivní, protože směřuje od osoby k osobě a pojímá ji v její celistvosti, tehdy musí mít i nezbytnou charakteristiku věrnosti. Totalita v sobě zahrnuje a vyžaduje věrnost – navždy – a ta zase vyžaduje výlučnost. Manželská láska je totální ve výlučnosti a výlučná v totalitě.
 - Láska plodná, otevřená životu. Pro svou povahu a dynamiku je manželská láska zaměřená na pokračování v novém životě. Ta se opravdu nevyčerpá ve vztahu mezi manželi. Neexistuje autentičnost v manželské lásce, když se manželé nezavážou k darování sebe sama. Darování musí nastat v totalitě: tělo a duše. Tudíž darují vlastní tělo, vlastní citovost a vlastní intimitu, vlastní čas a vlastní plány, potenciální možnost být rodiči atd. Manželská láska ve své nejhlubší realitě je zásadně „dar“, odmítá jakoukoliv formu omezení a skrze svou dynamiku vyžaduje otevřenost a úplné darování (VAH, 32).

- Jedinečnost manželského svazku:
 - Je to čin osoby, která jedná v jednotě těla a duše, proto je zcela zapojená.
 - Je to čin svobodný, dobrovolný, ale zakořeněný v citovém a sexuálním dynamismu, který si přeje a směřuje k tělesnému pohlavnímu splynutí v souladu s vlastním rozpoložením.
 - Vyžaduje činnost dvou osob: vyžaduje jedinečnou součinnost mezi mužem a ženou, kteří jsou ve vzájemné dynamice schopni společně reagovat.

- Jednají v motivované a vědomé vzájemnosti, to znamená, že se oba podílejí na hledání stejných lidských hodnot, které jsou v sázce.
 - Jde o činnost doprovázenou vzájemným jedinečným požitekem, nejen kvůli jeho smyslové intenzitě, ale principiálně kvůli velikosti její motivace, díky které se požitek změní v radost.
 - Jsou to v podstatě akty vzájemného darování sebe sama ve svobodě dvou osob, které se milují. Styk muže a ženy je něco víc než jednoduchý akt pohlavního spojení, které vede k reprodukci.
 - Podmínky tohoto darování vyžadují tři neoddělitelné prvky, aby to byl opravdový dar sebe sama: otevřený ke vzájemné plodnosti, nerozlučitelnosti a věrnosti.
 - Význam manželského styku: Existuje nerozlučné spojení, které Bůh chtěl a které člověk nemůže rozdělit z vlastní iniciativy. Dva významy manželského aktu: sjednocující a reprodukční. Pro jeho důvěrnou povahu, manželský akt, zatímco spojuje manžele velmi hlubokým poutem, uschopňuje je k plození nových životů podle zákonů vepsaných do samotného bytí muže a ženy (HV, 12).
- Citová a sexuální výchova. Jde o důležitou celostní výchovu, v níž je sexualita objevena jako hluboká realita, která souvisí se svobodou, láskou, angažovaností, rovností, intimitou, důvěrou, vzájemnou úctou, upřímností, komunikací..., existuje mnoho možných gest, jak vyjádřit lásku, a řeč těla musí být sjednocena s řečí srdce (FSVMT, str. 107). Objev pravdy a významu řeči těla pomůže ve zjištění výrazů autentické lásky a odlišení od té, která je zvrhlá (VAH, 125).
 - Manželství. Intimní společenství manželského života a lásky. „Intimní společenství manželského života a lásky, založené stvořitelem a uspořádané vlastními zákony, je ustanoveno smlouvou mezi manželi, přesně řečeno s neodvolatelným osobním souhlasem. Jde o lidský akt, jímž se manželé vzájemně darují a přijímají, který se uzavírá i před společností institutem manželství a který je ustanoven božským řádem. Z pohledu dobra pro manžele, potomstva a také společnosti, toto posvátné pouto nezávisí na lidském soudci. Protože sám Bůh je autorem manželství, obdařeného mnohými hodnotami a cíli...“ (GS, 48).

- Intimní svazek. Tvoří „jedno jediné tělo“ (Gen 2,24; Mt 19,6). Je to něco víc než tělesný svazek manželů. Jedná se především o pouto, které sjednocuje a je zakořeněno v jeho jednotě těla a duše. Nejsou kolegové, nejsou společníci ani sourozenci... Není to ani libovolný svazek: musí to být „stabilní svazek jednoho muže a jedné ženy“. Tento intimní svazek vyžaduje naprostou manželskou věrnost a vyžaduje nerozlučitelné spojení.
- Komunita života a lásky, založená na vzájemném přijetí, které obsáhne druhého, a na darování se druhému. Toto manželské společenství je trvalým a otevřeným heterosexuálním svazkem, který není uzavřený (biologicky, psychologicky a osobně).
 - Je to společenství života: Když řekneme společenství na celý život, vyjadřujeme tím efektivní stabilitu, intimnost a výlučnost vztahu těchto dvou osob. To vyžaduje spoluúčast manželů celostním způsobem.
 - Společenství lásky: Je to mimořádný úkol lásky mezi nimi. Týká se celé osoby. Není to impulz, není to emoce ani cit ...
- Dobra manželství: jsou to prvky, které činí manželství přitažlivým pro lidskou přirozenost a chápání. Sv. Augustin je nazval „dobra“, dobré věci. Nakolik se jedná o dobra, tyto hodnoty jsou očekávány. A je přirozené po nich toužit. Jsou přirozené, protože odpovídají povaze lidské lásky. Odmítání některých manželských hodnot poukazuje na nepřirozený postoj.
 - Dobro věrnosti: jedinečná osobní odevzdanost. Manželská věrnost a výlučnost mají podobnou logiku, která také odpovídá povaze lidské lásky. „Já“ je nerozlučné a neopakovatelné. Je možné se darovat jen jedné osobě. Její hodnota – specifické dobro – spočívám ve faktu, že každý je jediným manželem/manželkou toho druhého.
 - Dobro nerozlučnosti: časově neomezené odevzdání. Neexistuje opravdové darování sebe sama, jestliže dar není trvalý. „Pokud má být dar úplný, musí být nevratný a bezmezný“ (Jan Pavel II., Projev ke členům soudu Svaté římské rotě, 1982). Kdo souhlasí s manželstvím, nutně činí neodvolatelný souhlas. „Úplné tělesné darování by bylo lží, pokud by nebylo znamením a plodem úplného osobního darování, ve kterém celá osoba, i ve svém časovém rozměru, je přítomná: pokud si osoba ponechává něco nebo možnost rozhodnout se v budoucnosti jinak, už tím se úplně nedaruje“ (FC, 11). Nerozlučnost je „zakořeněna v osobním a úplném darování manželů“ (FC, 20).
 - Dar potomků: „otevřenost životu“. Kdo daruje – vzájemnou spoluúčastí – vlastní reprodukční schopnost vstupuje s další osobou do kvalifikovaného vztahu s intimností zcela jedinečnou.

Nic nemůže vyjádřit přání mezilidského svazku tak jako „společně se podílet“, skrze manželský akt, na plodící síle sexuality. „Sexualita, jejímž prostřednictvím se muž a žena darují jeden druhému (...), není něco čistě biologického, ale týká se intimní podstaty lidské osoby jako takové“ (FC, 11).

o Smysl manželství:

- Jako povolání k lásce: „Mnozí jsou Pánem povoláni k manželství, ve kterém muž a žena tvoří jedno tělo (srov. Gn 2,24), realizují se v hlubokém životě společenství. Je to horizont plný světla a zároveň náročný. Projekt opravdové lásky, která se obnovuje a prohlubuje každý den sdílením radostí i obtíží a je charakteristická úplným darováním se osoby. Proto uznat krásu a dobro manželství znamená uvědomit si, že jen v podmínkách věrnosti a nerozlučnosti, tak jako otevřenosti božskému daru života, odpovídá velikosti a důstojnosti manželské lásky“ (Benedikt XVI., Homilie při bdění s mládeží na letištní ploše Čtyř větrů v Madridu, 20. VIII. 2011). Je to projekt společného života, který odpovídá povolání k odevzdání se v lásce muže a ženy, kteří se milují tělem i duší. Mají touhu úplně sdílet svůj životní plán, co mají a co jsou (Srov. FC, 19).
- Jako svátost: Pán jde vstříc křesťanským manželům svátostí manželství (GS, 48). Ježíš si slouží láskou manželů, aby miloval a ukázal, jaká je láska, kterou miluje svou církev. Manželská láska je – a musí být – odrazem Kristovy lásky ke své církvi. „Jako Kristus miloval církev a dal za ni sebe sama“ (Ef 5,25-26). V tomto kontextu „darovat sebe sama“ znamená stát se „upřímným darem“ tím, že milujeme do krajnosti (srov. Jan 13,1), až po darování sebe sama na kříži. To je láska, kterou manželé musí žít a svědčit o ní (VAH, 41).
- o Hlavní pravda nerozlučnosti manželství. „Zakořeněná v osobním a úplném darování se manželů a požadována pro dobro dětí, nerozlučitelnost manželství nachází svou hlavní pravdu v záměru, který Bůh ukázal ve svém zjevení. On chce a daruje manželskou nerozlučitelnost jako plod, znamení a potřebu zcela věrné lásky, jakou má Bůh k člověku a jakou Pán Ježíš žije vůči své církvi“ (FC, 20).
- o „Dar svátosti je současně povolání a příkázání pro křesťanské manžele, aby si zůstali navždy věrní, navzdory jakékoli zkoušce a těžkosti, ve velkorysé poslušnosti svatě vůli Pána: ‚Co Bůh spojil, člověk nerozlučuj‘“ (Mt 19,6) (FC 20).

5. Kde je zdroj lásky?

**„Ne vy jste vyvolili mne, ale já jsem vyvolil vás...“
(Jan 15,16)**

- Kde je zdroj lásky? „Zastavte se na cestách, rozhlédněte se, ptejte se po stezkách pradávných. Kde je ta dobrá cesta? Po ní jděte a vaše duše najdou odpočinutí“ (Jer 6,16). Bůh, aby se zjevil lidem, vybral si vznešenou cestu lásky. Lásky vlastní světlo a dává schopnost pohledu, který umožňuje vnímat skutečnost zcela novým způsobem (VAH, 6). Bůh, který je láska a žije ve společenství lásky, stvořil muže a ženu pro stejné povolání, jako je jeho: povolání k lásce. Původní láska je tedy láska společenství, ze které vychází každá další láska (VAH, 8).
- Hledání zdroje. Původ lásky není v člověku. Naopak, původní zdroj lásky je samotné tajemství Boha, který se zjevuje a vychází vstříc člověku. To je důvod, kvůli kterému člověk nesmí nikdy přestat zaníceně hledat tento skrytý zdroj (VAH, 9).
- Snaha pochopit zjevenou lásku. Hledání původu nás nevedlo k nutnosti vysvětlení, ale k hledání pochopení lásky, která nám byla zjevena.
- Když jdeme do hloubky až do té míry, že dojdeme ke zdroji, objevíme, že povolání není jen souhrn úkolů, ale povolání odpovědět a vést život s určitým cílem. To je způsob, jak k nám Bůh hovoří, způsob, abychom pochopili, že tato Kristova odpověď nás vrací na začátek a především na začátek, který je v mém srdci, k pravdě, na niž jsem odpověděl a které se daruji.
- Zakořenit lásku na nějakém principu, který mě předchází, znamená zasadit původ lásky do tajemství. S láskou je třeba zacházet jako s něčím, co mě přesahuje a co musím prožívat s úctou, s úctou, jejímž hlavním předmětem bude osoba, která ve mně může vyvolat lásku a která mi odhalila lásku, díky které nacházím sebe sama.

- Tajemství počátku. V tomto skrytém zdroji zapouští své kořeny původní láska, v tajemství Prvopočátku, v tajemství Boha stvořitele. Takže je to životodárná síla božské lásky, která jí umožňuje existovat. Stvoření je tak prvním zjevením Boží lásky. Díky ní je nám zjeveno něco úžasného. Povolání k lásce má svůj nejskrytější původ ve společenství osob, které přesto zůstávají ve stínu tajemství, je schopné probudit v člověku slib.
- V logice lásky. Existuje velký rozdíl mezi našimi plány a plány Božími (srov. Is 55,9). Důvod, pro který samotné poznání toho, co je Boží plán pro každého z nás, je zjevení. Abychom do něj pronikli, musíme sledovat božskou, ne naši logiku. Musíme sledovat logiku lásky. Zdá se to být jednoduché, ale je to ta, kterou méně používáme. Necháme se snadněji přenést od logiky účinku (vyřešit problém).
- Zjevuje tajemství. Bůh se nevěnuje řešení našich problémů, ale zjevení tajemství. Čelíme cestě k dosažení tajemství lásky. Kvůli tomu potřebujeme dobrého Učitele.